

fulamur. Ex Ungaria nunciatur de recuperato Strigonio et
 de aliquot cladibus Turcarum. Facit exercituum Dominus,
 ut gratis pectoribus tanta beneficia nostri homines agno-
 uant, et de hostibus intestinis longè savioribus horribili ido-
 lomania profano contemptu verbi divini, superbia, luxu,
 diis et distractionibus mutuis, qui domi nos vexant, proflin-
 gendis subigendis, serio cogitent. Vale Sater in Christo ve-
 nerande, et mihi plurimum dilecte. Dominus Jesu te benigne
 confirmare, et nobis diu conservare pergat. Heidelbergae.
 XVI. calend. Octobr. Anno M. DVC.

269/
 Carissimo Viri Casparo Laurentio Professori Genevensi.
 Salutem à Domino Jesu. Grata mihi cumprimis est Tua Vir
 Carissime, in me benevolentia testificatio singularis, non ver-
 bis solum, sed et symbolis additis confirmata, quam tibi persuadeas
 velim mutua benevolentia officij me constanter esse con-
 pensaturam. Lucpi et perlegi cum voluptate Consensum tuum
orthodoxum, ad quem sanè, utinam adversarii Pontificij et
 alij oculos et animos fortius intenderent. Estat non distinctis
Conciliatis Weithemerij, Tiguri Anno LII. edita; verum tu ad
 pauciora capita articulos controversos revocasti, et insuper
 Epistolarum recentium Confessionum laudabili studio adieciisti.
 Habes iudicium meum. Perge igitur pro epimia eruditione
 Tua Ecclesie monstrare viam pacis in veritate, et refellere
 calumnias exprobrantium, tot esse doctrinas Ecclesiarum
 Reformatarum à scriptura, ab orthodoxa antiquitate, et
 à sese discrepantes, quot hodie confessiones extant. Neg ta-
 men unam et alteram notam pro amicitia nostra dissimulabo.
 Opere pretium fuerat nonnullos articulos, in quibus plura sunt
 controversa, membratim proponere, ut magis liqueret, in
 Gallia editione, quam polliceris, faciendum. Operam darem,
 quò aliquando in nostrum idioma etiam converteretur.

In VIII. articulo de sacramentis, vellem non praeferitam esse con-
fessionem Augustanam cum Apologia, ne huc dissensionis argu-
mentum arripere adversarii possent. Aurior quidem est for-
la X. Articuli: sed est tamen ab orthodoxis jam pridem emollita
et profertur XIII. Articulo ejusque Apologia tam est manifestus
consensus, ut etiam evidenter argumenta orthodoxa docen-
tibus de essentia et usu sacramentorum adversus novas quo-
rundam strophas ibi aperte tradantur. Quod in V. articulo
materiam justitiae imputatae facis tripartitam, scio B. P. sa-
tori non probari, nullam tamen ejus, quod sciam, mentionem
fecit in disputatione contra Bellarminum nuper edita: ut
ut ingenuè fatear, ipse etiam tali partitione uti non ac-
deo, tum quod si omnes omnino auctoritates allegatae ex
Scripturis et vetustate exstantur, vix ea inde extrui possit
tum quod non parum videtur habere periculosa subtilitatis
Nec enim cogitari potest orthodoxè, quomodo qui morte Filii
Dei à morte sint liberati, nondum sint vita restituti, qui
sanguine ejus ab omni peccato mundati, nondum sint justis,
sed tantum non injusti, cum vita et mors, justitia et pecca-
tum hand dubie ita sint contraria, ut uno sublato
alterum poni simpliciter sit necesse. In Scripturis etiam justifi-
cationem simpliciter remissione peccatorum definiri video
Ps. XXXII. Rom. IV. et V. Eph. I. (Pl. I. Fateor quidem requiri
imputationem justitiae, verum haec ab illa non re, sed ratio-
ne tantum differens actio est, cum corporis nuditas tegi-
tur et vestis induitur. Adde, quod non modò videtur legalis
justitia cum Evangelicà tali partitione commisceri: sed et
fides nostra distrahi, et consolatio minui, si jubeamus partem
justitiae nostrae huc, partem ibi querere. Quin imò non
parum etiam videtur Christi merito derogari, quasi sit
imperfectum, si dixeris, tres illas partes, passionem nempe
actualem obedientiam et habitualem sanctitatem humanitatis
Christi ad unam perfectam justitiam conflandam concurrere
vel certe

vel certe iustitiae Dei, si dixeris, tres illas partes esse totidem
 perfectas satisfactiones vel iustitias. Neque enim iustitia Dei pro
 nostra offensâ tres perfectas satisfactiones vel iustitias ab homine
 postulat. Sufficit itaque ad nos justificandos imputatio obedientiae
 illius pro nobis, quam Filius Dei inde ab utero matris toto huius-
 litatis tempore usque in sepulchrum pro nobis Patri praestitit,
 quam obedientiam scriptura ὁυρεδοχικῶς sanguinem et
 mortem Filii Dei appellat, quia in sanguine et morte fuit
 complementum eius, quod dictum fuerat: Morte morieris.
 et sufficit non solum ad hoc, ut iusti et sancti reputemur in
 Dei iudicio, juxta dicta: Beati, quorum remissa sunt iniqui-
tates item Justificati igitur sanguine Filii eius per idem fa-
 ctum habemus redemptionem per sanguinem eius, hoc est, remissi-
 onem peccatorum. Sanguis Jesu Christi Filii Dei purgat
nos ab omni peccato, nempe non solum ab eo, quod contra legem
 commisimus, sed etiam ab eo, quod perfectâ charitate Deum et
 proximum non dileximus. Non juxta autem D. Piscatorem ἐπίσκοπος
ἁγορεύει; vel definire iustitiam passivam Christi extremo
 tantum passionis actu, cum universa Christi vita fuerit
 mera quadam passio pro nobis, quod etiam Catechesis nostra
 docet quest. XXXVII. Haec, Mi Frater, sincere apud Te promove,
 quae existimo esse consentanea scripturae et sufficere con-
 solationi nostrae, quaeque video magno consensu Theologorum
 recepta semper fuisse, si tamen trina illa tua partitio
 monstrari possit in scripturâ, reverenter amplectar. De
ὁρθόδοξον cogitanti non occurrat aliud prater Calvinum
Orthodoxum. Libenter fateor, me in argumento tam spinoso
 non ubique feliciter progredi potuisse. Scis tamen aliqua
 vestigia. Vale et me ama. Heidelbergae die XV.
 Septembris Anno 1595.